

Nghe Thiền Sinh Hát

(T.T)

Bấy giờ là mùa xuân, hoa đào rừng trắng, phơn phớt màu hồng, màu tím nở sáng rực hai bên lối vào thất của ni chúng. Phật tử đến thăm thiền viện, đi giữa hai hàng dừa xanh trĩu trái, lá lòa xòa ngang mặt người. Trên rẫy rau năm trước, nay đã mọc lên một nhà khách mái cao, lợp lá dừa dày mát rượi. Khách vái chào Thượng tọa Viện chủ và được đáp lại bằng nụ cười hiền từ. Thượng tọa mời khách ngồi dưới những giàn lá xanh, trên những gốc cây rừng cưa phẳng, vui vẻ đàm đạo. Những khó khăn, khúc mắc của đời thường bỗng dung trải ra, phẳng lặng và hiền hòa theo tiếng cười hồn nhiên và tấm lòng hiểu thấu của vị thiền tăng.

Nhưng khách đến chùa hôm nay còn có những người đi tìm thơ, nhạc. Hai anh Bảo Cường và Đoàn Yên Linh chẳng hạn, là những cánh cò lặn lội mê say với thơ nhạc trong những đêm trăng ở Đầm Sen, trong bất cứ đêm thơ nào của thành phố đã từ lâu. Họ cũng là những Phật tử rất thuần thành, đã nghe đồn rằng ở đây có những thiền sinh biết hát.

Thượng tọa viện chủ, một lần nữa, mỉm cười trước yêu cầu của khách, nhấn bảo các thiền sinh tạm ngưng việc rẫy bái,

Nghe Thiên Sinh Hát

nấu nướng, quét dọn nhà cửa đón tết để tổ chức một cuộc sinh hoạt văn nghệ nho nhỏ. Một bên là khách yêu thơ từ thành phố với một ống sáo trúc, một bên là các thiên sinh với một cây đàn Guitar. Và các cô Như Đức, Đồng Kính, Như Đoan, Hạnh Huệ, Hạnh Đạt, Hạnh Châu... vui vẻ hát.

"Viên xuân" là bài hát về mùa xuân của thiên viện Viên Chiếu:

Mùa xuân đang đến trăm hoa tung bùng nở - mùa xuân đang đến muôn chim đều ca vang... Đền thiêng soi dấu bước đi không lạc lối - Ngàn xưa in những vết chân chưa hề phai - và trên Linh Thửu hôm nay như vừa thấy - Có ai đang ngắm hoa tươi cười...

(Hạnh Huệ)

Tiếng hát này đã bay trên những rẫy lúa, nương khoai, khi đào mương xẻ rãnh, khi chặt cây làm nhà... Tiếng hát mang khí chất hiên ngang, tự hào của những người - mặc dầu vẫn mang danh là "chân yếu tay mềm", đã tạo dựng một cuộc sống vững chắc bằng sức mình, và đã tìm được một niềm vui sâu xa lâu bền.

Nhưng thiên sinh hát cũng có khác người thường. Khi nghe cô Như Đoan hát "Huyền ca", nổi ghen ngào tan biển,

Nghe Thiên Sinh Hát

người nghe tưởng như, nếu có một giọt nước mắt nào đó trong lòng, thì cũng đã khô, đã tan đi...

Xin cho như gió thổi mây ngàn, rừng xanh chiều gió lộng dẫu nụ hồng thiên thu.

Xin cho như thác đổ lưng trời, biển xanh nào réo gọi tận nghìn trùng mù khơi.

Âm âm như núi lở, trầm hùng như sấm nổ, tiếng ca nào vang dội, rơi trên đá cuội không lời.

Hạnh Huệ)

Và thiên sinh Hạnh Châu hát thì trong veo, như một đóa hoa nở trên cao, không hề vẩn chút bụi cuộc đời, mặc dầu bài hát là cảnh chia ly:

Nếu xưa mình chia tay, ta rời khung trời này, e một phen ướt áo, e cũng lệ đong đầy, ngu si mà đâu hay...

Xác thân thì vô tri, tâm tư vạn cuồng si, có lẽ nào theo đó, lời yêu thương thâm thì, ai điên mà theo mi.

... Ừ thôi đường ta đi, hợp tan có ra gì, đất trời tuy cách biệt, cảm ứng nan tư nghĩ. Thênh thang đường ta đi, ai hay vừa chia ly.

Tất nhiên là chủ không chịu phục vụ mãi mà bắt khách phải đáp lễ. Bảo Cường nâng ống sáo, và Đoàn Yên Linh được yêu cầu ngâm thơ theo điệu Sa mạc:

*Con về vương bóng Như Lai
Cánh hoa thanh thoát vàng ngoài thiên viên
Con về tự tính trang nghiêm
Vàng trắng lặng lẽ hơn đêm rằm nào.
... Theo thầy lên đỉnh non xa
Sau lưng cát bụi nhạt nhòa áo mây
Ai khơi sáng nhật nguyệt này
Cho con thanh tịnh vui đây chén trăng.*

(Quy y - thơ ĐYL)

Đoàn Yên Linh còn thi hóa kinh Pháp Cú:

*Hát dâng hạnh phúc hoa hồng
Vì đời thù hận ta không hận thù
... Hát lời hạnh phúc ca dao
Vì trong đau khổ ta nào khổ đau
An nhiên ánh sáng nhiệm màu
Một vầng trăng xế trên cầu tử sinh.*

(Hạnh phúc thay)

Bảo Cường tiếp tục bằng một bài hát rất buồn. Một thiên sinh buột miệng: "Nhớ mẹ quá!" và tất cả chủ khách đều

cười ồ. Không khí ở đây thanh thoát quá, trong lành quá, làm gì có chỗ cho những túi hờn, oán hận... Thượng tọa viện chủ nói: "Thiên sinh hằng ngày lao động khá cực nhọc, nếu không có cuộc sống tinh thần thoải mái, vui tươi thì khó chịu đựng nổi. Thầy cho phép đặt nhạc và hát cũng vì lẽ đó".

Nghe một vị ni hay một vị tăng hát, đó quả là chuyện lạ theo quan niệm Phật giáo cổ xưa. Nhưng ở đây, những môn sinh của thiên phái Trúc Lâm, theo lời cô Như Thủy, đã thường lệ tay làm cho mau mọi chuyện để có thời giờ tập hát. Và không chỉ hát, họ còn làm báo tường, vẽ rất đẹp, sáng tác thơ, truyện để cho bạn đồng môn xem rồi... gửi đăng báo.

Một thiên sinh quan niệm rằng: *"Hãy sống cho hằng say, cuộc đời rồi em sẽ thấy, những an vui tuyệt vời đến với ta trong từng giây..."*

Bài hát ấy đã được các bạn đồng môn tán thưởng, hát vang.

